

گفت‌وگو با داور خیلی متین عصر جدید

چگونه استعدادها را اشکوف کنیم؟

بسیاری از شما هنرجویان در زمینه‌های گوناگونی مثل پویانمایی و بازی‌سازی استعداد دارید، اما نمی‌دانید در چه محل و از چه طریقی باید این استعداد را به کار بگیرید. شاید شما هم از وجود مراکزی که کارشان حمایت از هنرجویان هنرمند است، بی‌خبر باشید. در این گفت‌وگو، با آقای مجید اسماعیلی دربارهٔ چگونگی کشف استعداد صحبت شده است.

دقیقاً! اگر تلاش و جدیت را به هوش و استعداد بیفزاییم، در واقع اتصال صحیحی برقرار کرده‌ایم و حتماً به نتیجه خواهیم رسید.

اما چرا بچه‌ها در رعایت ضلع آخر، یعنی تلاش، اهمال می‌ورزند؟
جنبه‌های متعددی دارد. یکی اینکه بچه‌ها انگیزه لازم برای تلاش کردنشان از بین می‌رود. در فضای خانوادگی و مدرسه ما باید مدام فضای روشنی و امیدبخشی به آینده را به وجود بیاوریم. مراقب این باشیم که خبرهای بد و ناامیدکننده به گوش بچه‌ها نرسد. بچه‌ها با شنیدن خبر بد امیدشان می‌میرد و وقتی امیدشان از دست رفت، هوش و استعداد به کارشان نمی‌آید. دیگر اینکه دربارهٔ تغذیهٔ بچه‌ها در دوران نوجوانی باید علمی رفتار کنیم. هر منبعی و هر فردی نمی‌تواند برای تغذیهٔ این دوران نسخه بنویسد. بعضی از غذاها و خوراکی‌هایی که مصرف می‌کنیم، انرژی‌های ما را از بین می‌برند. باید با مراقبت و مشورت با افراد متخصص تغذیهٔ بچه‌ها را کنترل کنیم.

تلفن هوشمند و بازی‌های رایانه‌ای چگونه؟
یکی از آفت‌های زمانهٔ ما تلفن همراه است. این وسیله هر چیزی را از رونق انداخته است. کتاب، ورزش و گفت‌وگوهای صمیمانه. تلفن همراه با ایجاد جذابیت و راحتی زیاد باعث می‌شود بچه‌ها ساعت بازی کند و خسته نشود. این به خاطر آن است که این بازی‌ها به اصطلاح کاربرپسند هستند. یعنی با مخاطب خودشان دوست هستند. هر چیزی را که باعث آسایش کاربرشان می‌شود، به راحتی فراهم می‌کنند. شما با حرکت ساده انگشت روی صفحه، به هدفی بزرگ دست می‌یابید. در حالی که در زندگی واقعی به این

اکثر ما از طریق برنامهٔ عصر جدید با شما آشنا شده‌ایم. رویکرد شخص شما نسبت به موضوع استعدادیابی در بچه‌ها چیست؟

در زمینهٔ فعالیت‌های طراحی شده برای دانش‌آموزان، چند نکته هست که باید به آن‌ها توجه کنیم. اول اینکه بتوانیم شناسایی خوبی از هوش بچه‌ها و استعدادشان داشته باشیم. منظور از هوش توانایی‌های ذهنی بچه‌هاست و استعداد توانایی‌های جسمی آن‌هاست. خانواده‌ها می‌توانند پیگیری کنند و هم به شکل نهادی و سازمانی مانند مدرسه و کانون پرورش فکری توانمندی‌های خدادادی بچه‌ها را شناسایی کنیم، باید برای آن‌ها انگیزه‌سازی کنیم و نیازشان را واقعی و بزرگ جلوه بدهیم. با دنبال کردن این روند در نهایت شما نوجوانی خواهید داشت که می‌داند چه بخشی از راه را خدا برایش مهیا کرده است.

دنبال کردن هوش و استعداد خدادادی برای طی مسیر کافی است؟
نه. باید توجه داشته باشیم که توانایی‌های ذهنی و جسمی بچه‌ها برای رشدشان کافی نیست. حتماً باید عنصر دیگری به آن اضافه شود. چه بسا گروه‌های با استعداد یا گروه‌های باهوشی که به هیچ‌جا نرسیده‌اند. علت اینکه به هیچ‌جا نمی‌رسند، این است که از موضوع اصلی غافل هستند و این نکته همان تلاش مجدانه است.

پس برای رشد و دستیابی به جایگاهی شایسته باید سه نکته را توأمان دنبال کنیم؟

سادگی نیست. باید تلاش کنی. جالب این است که بچه‌ها در این بازی‌ها با حرکت‌های کم به رضایتی می‌رسند که در جهان واقعی برای رسیدن به آن احساس رضایت باید خیلی تلاش کنند. تلفن همراه بی‌تردید یکی از مهم‌ترین عواملی است که تلاش جدی را از بچه‌های ما می‌گیرد.

چطور باید این آفت را مهار کنیم؟

باید توجه داشته باشیم نمی‌توانیم آن را نفی کنیم. هر چقدر آن را نفی کنیم و در برابرش بایستیم، مطلوبیت خودمان را به‌عنوان مربی یا بزرگ‌تر از بین می‌بریم. نفی منجر به توقف نمی‌شود. باید برایشان بین یک تا دو ساعت زمان بازی در نظر بگیریم و در طول زمان بازی نظارت هم بکنیم که بچه‌ها بیشتر در فضاهای فکری و ذهنی حرکت کنند.

اما این تلاش کردن را چطور باید در بچه‌ها ایجاد کنیم؟

حتماً باید توجه کنیم نهادهایه کردن تلاش از کودکی و خردسالی آغاز می‌شود. مقدمه تلاش کردن خودنگهداری است که باید به بچه‌ها آموزش بدهیم. خودنگهداری یعنی زمان‌هایی از چیزهایی امتناع کنند. خودخواسته امتناع کنند، نه به اجبار. خیلی مهم است که زودخواهی را در بچه‌ها مدیریت کنیم. همین زودخواهی است که باعث می‌شود بچه‌ها به بازی‌های رایانه‌ای علاقه‌مند شوند. نتوانند از شبکه‌ی غارمانند بازی‌ها خودشان را خلاص کنند.

باتوجه به اینکه شما در حوزه پویانمایی هم فعالیت می‌کنید،

بباید یک نمونه فرضی را بررسی کنیم. کودکی که به حوزه پویانمایی علاقه دارد، چه کارهایی باید بکند؟

چهار پنج تا کار می‌شود کرد؛ بسته به اینکه چه استعدادی یا چه انگیزه‌ای دارد. مؤثرترین بخش پویانمایی، بخش نویسندگی است. اولویت این است که کسی نوشتن متن مناسب با پویانمایی را یاد بگیرد که مخاطبان را به خود جذب کند؛ به نحوی که از آن لذت ببرند. برای دستیابی به این مهارت هم مقدماتی لازم است و کسانی که اهل خواندن باشند، می‌توانند خوب بنویسند.

ما برای اینکه بتوانیم بنویسیم، باید مواد اولیه نوشتن را تأمین کنیم. اگر تأمین نشود، شما نمی‌توانید نویسنده خوبی باشید. ضمن اینکه ما به جهان بینی خوبی نیاز داریم که بتوانیم خوب ببینیم تا در نهایت خوب بنویسیم. اگر این اتفاقات بیفتند، ما یک نویسنده خوب داریم که بخش مهمی از پویانمایی را پشتیبانی کرده است. آدم‌هایی که به این بخش علاقه‌مند می‌شوند، افراد خاصی هستند که بیشتر ذهنی‌اند تا بدنی. دنیای درون خیلی بزرگی دارند. اهل تفکرند.

دومین بخش در حوزه پویانمایی این است که بچه‌ها وارد حوزه کارگردانی شوند. صدا، حجم و برش فنی (دکوپاژ). معنای حرکت‌های دوربین و نقاط اصلی دوربین را بشناسد. نقاط اصلی تصویر را بشناسد. یعنی باید این‌ها را به‌طور عام فرا بگیرد. کسی که به‌خصوص می‌خواهد در زمینه پویانمایی فعالیت کند، علاوه بر این‌ها، باید آموزش‌های مربوط به کارگردانی پویانمایی هم ببیند. نیازمند پشتکار زیاد است. کسی که می‌خواهد کارگردانی کند، به‌طور عام باید تجربه حرف‌زدن با تصویر را، به شکل مدام و هفتگی، داشته باشد. تلفن همراه کار ما را راحت کرده‌اند. می‌توان ایده‌های را با همین تلفن همراه تصویربرداری و طراحی کرد و به سرانجام رساند. کارگردانی یک علم است که می‌توان زود فرا گرفت. ولی از طرف دیگر، یک تجربه است که باید به کرات اتفاق بیفتد و آدم با علم صرف در حوزه کارگردانی به هیچ جایی نمی‌رسد. علمش را باید فرا بگیرد و به شکل مدام، فعالیت‌های مستمر

هفتگی داشته باشد. بعد از این وارد حوزه‌های فنی بحث پویانمایی می‌شویم. بعضی‌ها هم به این حوزه‌ها علاقه‌مند می‌شوند. حوزه فنی پویانمایی یعنی کار کردن با نرم‌افزارهای تولید پویانمایی. چه دوبعدی و چه سه‌بعدی. بلد باشند با نرم‌افزارهایی مثل «افتراکت، مایا، تری‌دی مکس» کار کنند. طبیعی است آشنایی راحتی نیست. مدل‌سازی، طراحی مکان (لوکیشن) و فضا‌سازی، نور، لباس، جمعیت‌سازی، حرکت‌دادن یا داینامیک و انیمیت. بازار کار خوبی هم دارند. هنرجویانی که به بحث پویانمایی مسلط باشند الان ما در بحث طراحی و گرافیک به بچه‌های با استعداد احتیاج داریم. در این حوزه بحث استعداد جدی است.

بچه‌ها چطور می‌توانند وارد فضای کار در این حوزه شوند؟

بچه‌ها دانش و استعداد دارند، اما نمی‌توانند شغلی مرتبط بیابند.

در همه حوزه‌ها چنین مشکلی وجود دارد که کارجویان نیازمند شغل هستند و کارفرمایان در جست‌وجوی افرادی که کارشان را به آن‌ها بسپارند. بچه‌ها بعد از اینکه در تولیدات خودشان به بلوغی رسیدند، حتماً در صفحات مجازی خودشان منتشر کنند و اطمینان داشته باشند که گروه‌های تولیدکننده در جست‌وجوی نیروی متبحر، آنان را شناسایی خواهند کرد.

نظر شما درباره ایام هنرستان هنرآموزان چیست؟ بچه‌ها

پس از فارغ التحصیلی همچنان مهارت کافی برای ورود به بازار کار را ندارند. خلا آموزشی موجود چیست؟

کارهای هنری بیش از اینکه به مباحث نظری احتیاج داشته باشند، به محیط‌های حرفه‌ای احتیاج دارند. قرار گرفتن در این محیط‌ها باعث می‌شود بچه‌ها رشد کنند. آموزش در ضمن کار تولیدی بچه‌ها را کارآمد می‌کند. فعالیت بچه‌ها در گروه‌های حرفه‌ای به‌عنوان کارآموز منجر به رشد آن‌ها می‌شود و پرش‌های بزرگی خواهند داشت. اصلاً کار هنری به مدرک وابسته نیست. کار هنری یک علاقه است، همراه با استعداد و هوش که با پشتکار می‌تواند در همان هنرستان به نتیجه برسد.

منظور شما این است که برای حرفه‌ای شدن و ورود به بازار

کار پویانمایی حتماً لازم نیست از مسیر دانشگاه به این هدف دست یافت؟

البته من نمی‌خواهم دانشگاه را نفی کنم. حتماً دانشگاه هم برای بچه‌ها توانمندی‌هایی به‌وجود می‌آورد. اما مهم‌ترین چیزی که بچه‌ها باید دنبالش باشند، به‌دست آوردن تجربه‌های بیشتر است. اصل این کار بر تجربه‌های فراوان و مستمر استوار است. کسی که می‌خواهد در این حوزه فعالیت کند، باید مدام در حال کار کردن باشد. در بحث‌های فنی و هنری بدون وقفه باید فعالیت کند.

گروه‌ها یا نهادهایی هستند که بچه‌های مستعد جویای کار

را به کارفرمایانی که به دنبال نیروی کار قابل هستند متصل کنند؟

بله. هستند. همین الان فضاهایی هستند که با سابقه طولانی دارند همین کار را می‌کنند. اگر وارد شبکه‌هایشان شوید، می‌بینید تعداد زیادی کارجو اعلام آمادگی کرده‌اند و تولیدکننده‌ها هم به آن‌ها مراجعه می‌کنند و از نیرویشان استفاده می‌کنند. الان دارد فضای منسجم‌تری طراحی می‌شود که مقدماتش فراهم شده است. هم فضایی آموزشی است و هم فضای پشتیبانی برای کارایی بچه‌ها. گروه‌های برنامه‌ساز دچار خلأ نیرو هستند. پویانما‌سازهای خوب حقوق بالا دارند، اما کمیاب هستند.